

ΞΕΝΑ ΔΙΗΗΜΑΤΑ

THE CLAUDE ORVAL

ΑΠΟΥΣΕ ΣΤΙΣ ΟΧΤΩ ...

— Θέλανε να σάς πω γιατί άπεχθάνομαι τή χαρτοπαζία ; μάς ρώτησε ο Παύλος Σεβεράς, διακόπτοντας με ύφος σοβαρό τά ελιφονικά περάγματά μου. Λοιπόν, άκούστε.

Ήμουν δεκαοχτώ έτών, όταν ο πατέρας μου με έδωξε από τó σπάτι μου, άπ' τó σπάτι όπου είχα γεννηθή κ' όπου είχα γνωρίσει όλες τίς ευτυχίες τών παιδικών χρόνων. Ή μητέρα μου, ένα πλάσμα τρυφερό και στοργικό,δέν μπόρεσε να κάνει τίποτε άλλο παρά να διατυπώσθαι μερικώς αδύνατες και μάταιες διαμορφώσεις σ' αυτή τή σκληρή αλλά δικαία άπόφασι κ' έπειτα να υποταχθή καρτερικώς, όπως πάντα στη θέληση του πατέρα μου. Ο πατέρας μου με άγαπούσε βέβαια κ' αυτός, αλλά πρό παντός ήταν άνθρωπος ασθητικός σ' όλους και στέν ίδιο τόν έαυτό του και έπι πλέον είχε χαρακτήρα εξαιρετικά βίαιου. Γι' αυτό και στάθηκε άμειλιτος άπέναντί μου. Πρέπει όμως να όμολογήσω ότι κ' έγώ δέν είχα παραλείψει τίποτε για να τόν ξεαναγκάσω στην άπόφασί του αυτή. Με είχε κερύσει έντελώς τήν έποχή εκείνη ο δαιμόνας του χαρτοπαζιού. Είχα γίνει τελείως σκλάβος του παρσάγου αυτού Μολώχ, που αγά-αγά είχα καταπίνει μέσα μου κάθε καλό κ' εγγενικό αίσθημα.

Μεταξύ τών άλλων είχα διακράξει και μία μεγάλη άτιμία, τήν όποια όταν έμαθε ο πατέρας μου έλαβε άμέσως τή σκληρή και άμειλική άπόφασί να με διώξω.

Κ' έτσι ελεύθερα στο δρόμο, χωρίς λεφτά, χωρίς κανένα πόρο, μόνος, έρημος, χωρίς να βρισκάμ πουθενά στοργή ή βοήθεια. Πώς έζησα ; Μην με ρωτάτε...

Σιγά-σιγά όμως με τον καιρό κατώρθωσα να επικοινωνήσω με τήν μητέρα μου. Και να πώς :

Οί γονείς μου κατοικούσαν σά μία μεγάλη έπαυλι στα περίχωρα του Παρισιού. Στο βάθος του κήπου βρισκόταν ένα πομπάλοιο περίετρο σκεδόν έτοιμόρροπο, με μερικά έπίσης πομπάλοια και κατασκευασμένα έπιπλα, και τó όποιο από χρόνια πολλά έμενε άχρησιμοποίητο.

Στό περίετρο λοιπόν εκείνο ώφίταμε τίς σύντομες κρυφές συναντήσεις μας με τήν μητέρα μου. Έκει έβλεπόμασε έπί δυο δέκαχροα χρόνια με τόν φερβό πάντα μηπως μάς άνακαλύψη ο πατέρας μου. Οσάκις ήθελα να συναντήσω τήν μητέρα μου, οσάκις είχα ανάγκη τής συντροφιάς τής, τής στοργής τής, τών θεριμών λόγων τής και πρό παντων—γιατί να τó ρούφω ;—οσάκις είχα ανάγκη από χρήματα για να πληρώσω τά άναρτήματα χρέη μου, έφύτωνα προυφά στον κήπο, πηγαίνα στο περίετρο και άφηνα έπάνω στο τραπέζι μία σημείωση στην όποια έγραφα στερεοτύπως πάντοτε : «Απόψε στίς οχτώ».

Έζησα έτσι δυο δλόκληρα χρόνια, χωρίς στίς χρηματικές ένταχσεις τής μητέρας μου, χωρίς έννοιαίται, να έγκαταλείψω τó καταραμένο χαρτοπαζίον.

Τέλος ήρθε με μά μέρα, μία βραδυά μάλλον που έχασα στο χαρτά ό,τι είχα και δέν είχα και έπι πλέον δέκα χιλιάδες φράγκα για τά όποια είχα δώσει τόν λόγο τής τιμής μου ότι θά τά πληρώνα σε είκοσι-επταερες ώρες. Όταν βγήκα άπ' τó χαρτοπαζίον έννοιασα μία ζάλη τρομερή σάν να μου είχαν δώσει ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι. Δέν ήξερα με ποιόν τρόπο θά κατώρθωνα να πληρώσω τó χρέος μου εκείνο. Πέρασα όλη τήν νύχτα σ' έναν πάγκο κάποιου δημοσίου πάρκου και ή ατύχη με βρήκε εκεί πέρα κατακλιρρών, έλεινόν, με μία όψη άπαισία.

Τότε ο νούς μου πήγε στην μητέρα μου, στην καυμένη τή μητέρα μου.

Εκείνηνα λοιπόν για τήν έπαυλι του πατέρα μου, πήδησα τόν τοίχο κ' όταν έφθασα στο περίετρο, έβγαλα ένα φύλλο άπ' τó σημειωματάριό μου και έγραψα έπάνω τήν καθιερωμένη στερεότυπη φράσι : «Απόψε στίς οχτώ».

Όταν τó βράδυ στίς οχτώ, σ'ύμφωνα με τήν σημείωση που είχα άφίσει τó πρωί, έφθασα στον κήπο ηδρα τή μητέρα μου να με περιμένει μισοκρυμμένη πίσω άπ' τά κάγκελα. Μού είπε ότι ο πατέρας μου είχε φύγει πρωί πρωί για να πάσ ό κάποια δουλειά και ότι δά γύρισε πολύ άργά τήν νύχτα. Γεμάτος χαρά για τήν άπουσία εκείνη που διευκόλυνε τή συνάντησί μας, πήδησα τά κάγκελα και έπειτα από ένα λεπτό βρεθήκα στον άγκαλιά τής. Τής διηγήθηκα με συντριβή — δέν μπορώ να βεβαιώσω άν ήταν ελικρινής ή ύποκριτική — τó πάθημά μου και τή μεγάλη ύποχρεωσί που είχα να πληρώσω τó χρέος

μου τών δέκα χιλιάδων φράγκων. Όταν τελείωσα τήν αφήγησί μου περιμένα με άγανά τήν άπάντησί τής. Μά τότε συνέβη κάτι τρομερό. Είδα τή μητέρα μου να στέκεται άφωνή άπέναντί μου σά να τής είχα έλθει άποκληξία. «Εκκληκτος και τρομογερός γιά τή στάση τής αυτή, σήκωσε τó κεφάλι μου και τήν κύταξε. Και τότε είδα πώς τά μάτια τής, που είχαν πάρει μία έγγρασι ύπερτάτου τρόμου, ήταν καρσχημένα σ' ένα σκοτεινό σημείο του κήπου. Πατώσχηκα όρθος και κύτταξα κ' έγώ πρós τó σημείο εκείνο. Τότε μόλις έπρόσθεσα να ιδώ μία άνθρωπίνη σιλουέτα, γιατί άμέσως μά άσραμαία έκτυφλωσική λάμψη μου έδούλωσε τά μάτια. Συγχρόνως άκούσθηκα ένας υπερβολικός πού βρούξε σ' αυτιά μου κ' έννοιασα στο κεφάλι μου κάτι σάν δυνατό χτύπημα οπαλού, έπάνω άπ' τó άριστερό αυτί μου. Σωριάσθηκα άμέσως άνοιασθών κατά γής.

Αργότερα, όταν συνήλθα από τήν λιποθυμία μου εκείνη, έμαθα τί είχα συμβεί.

Ο πατέρας γυρίζοντας μία μέρα στον κήπο βρήκε μέσ' στο περίετρο μία σημείωσί μου, από εκείνες που έγραφαν «Απόψε στίς οχτώ». Φυσικά κατάρθε ότι άπειθινόταν στην μητέρα μου, και έπειδή όπως σάς είπα, έμενα με είχα διαγράψει έντελώς άπ' τήν ζωή του, δέν τού πέλασε ούτε στιγμή όπ' τó μυαλό ή σκέψις ότι τó σημείωμα εκείνο πρέρηχε από μένα. Άμέσως υπερίσθησε πός τής τó είχα γράψει κοπιώς άλλος, κάποιος φίλος τής βέβαια.

Με άπελπίσας τότε, με τήν ψυχή του γεμάτη συντριβή, άποφάσισα να συλλάβω έπ' αυτοσώσω τή μητέρα μου με τόν άγνωστο έπιστολογράφο. Για να τούς πιάσω άσφαλέστερα έφυγε πρωί - πρωί, προφασίζόμενος κάποια σπουδαία δουλειά και λέγοντας πώς θά γύριε άργά τήν νύχτα, έδώ πραγματικός μόλις στυρούστας πήγε και κρύφθηκε σ' ένα σκοτεινό μέρος του πάρκου.

Άπ' εκεί είδε τήν μητέρα μου να κατεβαίνει στον κήπο και να παρορνεύει πίσω άπ' τó κινηλίδωμα, περμεινόντας ίμενω. Έπειτα με είδα να πηδών τά κάγκελα, χωρίς φυσικά να με άναγνωρίσει και να πέσει στον άγκαλιά τής. Τότε, έξω φρεσιών, βγήκε άπ' τήν κρύπτη του και πρέρβόλησε. Όταν με είδα να σμειζόμαίνα κατά γής, έστρεψε τó όπλο πρós τόν έαυτό του για ν' αυτοκτονή. Ή μητέρα μου άντελήφθη άμέσως τήν πρόθεσί του και άλλωφρον έτρεξε όσο μπορούσε γρηγορώτερα και τόν πρόσθεσε τήν στιγμή ακριβώς που πίεζε τήν σκανδάλη. Με μία κίνηση άελεπίστας υπεράνθρωπη πρόσθεσε κ' έσπασε τó όπλο, τó μετακίνησε και ή σφαίρα έτραπες από τόν προορισμό τής !

Έτσι σώθηκε ο πατέρας μου, και ή άλλη σφαίρα που είχε ρίξει έναντίον μου μ' είχε τραυματίσει έντυχώς έλασρά στο κεφάλι. Κατ' αυτό τόν τρόπο τó όδρα δέν είχε τροχικό κέρας.

Άλλ' από τήν ήμερα εκείνη όφείσθηκα να μνή ξανοπάσσω χωρτά σά χέρια μου, και πιστεύετε με, τίποτε στον κόσμο δέν είναι ίκανό να με κάνει να παραβώ τόν όδο μου αυτό...

Claude Orval

ΤΑ ΥΠΕΡ

ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Πολύ κοπιώδες είναι για τόν άνδρα τó να ισαλήθω στην καρδιά τής γυναίκας. Κ' έν τούτοις άρσθ τήν κατορθώση άντί τής καρδιάς βρισκοίνα εκεί όλιγα άνθη μαρμαίνα ή... τίποτε !... Φλωμπέρ

Από τίς γυναίκες κατορθώνη ναυεις πολλές φορές να πάρη ό,τι ποθεί διά τής άναίδειας, ένώ διά τής κολακειάς δέν τó κατορθώνη ποτέ... Δε-Λέβης

Ή μεγαλύτερα προσβολή για τήν γυναίκα είναι τó να τής πής, ότι είναι γρηά κ' άσχημη... Άρ. Σαντιέ

Τά δάκρυα τής γυναίκας είναι ή εύλογατία αυτής. Γαστιέ
Έγκαταλείπει τή γυναίκα στον άνδρα νομίζη, ότι τού χαρίζει δλόκληρο τόν κόσμο. Ή άλήθεια όμως είναι ότι ο άνδρας άπολαμβάνει μόνον στιγμιαίαν εύφορισίνα και τίποτε άλλο... Βασίλισσα «Ελισάβετ

Ο άνδρας φυλάει καλύτερο τó ένο μουσικό παρά τó δικό του. Με τήν γυναίκα συμβαίνα τó αντίθετο. Σαλιβάνο

